

Isa Glikman ja poeg Glikman

Leon Glikman kohtub igal nädalal tööasjus oma 85aastase isa Aleksandriga, kes siiani tegevadvokaat on. Teineteisel külas või niisama lõunatamas käiakse samuti mitu korda kuus.

Suhtleme ilmselt rohkem kui keskmine Eesti pere, oletab Leon Glikman. Isas-pojas on sarnasusi ja pole ka. «Isal on positiivsem ellusuhtumine kui minul. Kui ütlen, et need ja need asjad on valed, vastab tema, et Nõukogude ajal oli hullem. Isa peetakse tõeliseks härrasmeheks, ta paneb isegi vabal ajal ülikonna selga. Minu puhul teatakse, et see on tööga seotud.»

Tõösse suhtuvad mõlemad põhjalikult ja neil on liberaalne maailmavaade. Kumbki ei usu rassi, nahavärvi ja rahvusesse, küll aga võrdsetesse võimalustesse. Välimuselt sarnasusi ei näe. «Mina olen tunduvalt toekam,» naerab Leon Glikman. «Kuigi isa on 85 aastat vana, oskab ta elu nautida. Sõidab autoga, käib restoranis, joob veini. Pole siiani sunnitud millestki loobuma, isegi käib lühematel reisidel, sõitis ka nooruses mootorrattaga.»

Glikmanite nime juured ulatuvad põlvkondade taha.

Pikka aega enne Nõukogude perioodi oli Glikmanite perekonnanimi hoopis Glückmann, mis tähendab saksa keeles «õnnemeest». Leon Glikmani mõlemad vanavanemad olid arstid ja tegutsesid esimese iseseisvuse ajal Nõmmel Dr. Glückmanni nime all.

►► Talle meeldib kolada ekstreemsetes kohtades, kus igaüks end turvaliselt ei tunne. Teisalt armastab Glikman rahulikku Jaapanit. «Jaapanis on pea kõik hea. See on riik, kus pole ükski inimene kunagi närvidele käinud. Kõik on üliviisakad ja sõbralikud.»

PUHKAMINE PATUGA POOLEKS

Oskamatus ennast lödvaks lasta on Glikmani arvates üks põhjus, miks meie inimeste eluiga on suhteliselt lühike. Viimati Iisraelis, mille aukonsul Glikman Eestis on, mõistis ta sõpru küllastades, et Iisraelis ei pea reede õhtul üle helistama, kas kokkulepitud kohtumine on jõus.

«On lemmikrestoran, kuhu juba kogunetakse, kõik viskavad nalja, joovad veini, söövad. Meil sellist asja ei ole. Mõeldakse, et järgmisel päeval on vaja kulu põletada või asjad garaažist suvilasse viia,» kirjeldab Glikman värvikalt mõtteviisi, mis talle ei istu. «Vaatan kõrvalt ja kurb on. Üliõnnelikku nägu neil, kes seda teevad, ees ei ole.»

Keskmine eestimaalane puhkab remontides, aias müttates. «Kohutav. Kui see meeldib, on tore, aga olen näinud, et kui nad midagi sarnast ei tee, siis istuvad nagu nõeltel, sest on halb olla – peaks midagi tegema, kuigi keegi ei käsi. Sellest ei ole ma kunagi aru saanud. Nii on ka väga rikaste inimestega, kes võiks kvaliteetse tööjõu palgata. Ma ei taha vabal ajal teha ühtegi asja, mis tööd meenu-

Glikmanid on kaubamärk – isa ja poeg advokaat teevad koostööd iga nädal.

Nõukogude bürokraatias läks nimi osaliselt «tõlkes kaduma». Glikmani vanavanemad ei pidanud nime tagasimuutmist kas vajalikuks või võimalikuks. Mõnedest välismaale lahkunud sugulastest on saanud Glickmanid. Kuna kaubamärk Glikman on Eestis üsnagi hästi tuntud, siis otsustas pere Aleksander Glikmani sõnul äramuudetud nime alles jätta. ■

tab,» tunnistab Glikman, kes kindlameelselt väldib nädalavahetusel kodus kabinetis töötamist, kui just mõne protsessi lõpp ukse ees ei ole. Tüüpilisel puhkepäeval teeb ta trenni, läheb mõne sõbraga välja sööma või õlut jooma. «Jalutame, lähme kuhugi külla, võib-olla on kusagil džässkontsert ...»

Ta naerab, et vähene puhkamine on vist üks vähestest asjadest, milles meie inimesed riiki süüdistada ei saa. Küll aga võib eestlase suhtumine, milles domineerib sõna «peab», pärineda Nõukogude ajast, kus tuli kõike oma kätega meisterdada, samuti igaks juhuks koguda tráni, mida võib kunagi ehk vaja minna. Viimane on ka omamoodi töö, tõdeb Glikman.

«Tean inimesi, kes ei hoiu autot garaažis. Kaabivad talvel autoklaase puhtaks, garaažis on samal ajal Nõukogude ajast mõttetu kraam. Need inimesed ise on aga täiesti meeldivad ja normaalsed,» imestab Glikman, nimetades nende käitumist Moskvitši-sündroomiks. «Üritatakse vanale Moskvitšile elu sisse puhuda, aga ei saa. Võtab ruumi ja on kolle vaadata.»

Glikman lisab seejärel kiiresti, et igaüks elagu siiski nii, nagu tahab. Ei ole vaja kedagi hukka mõista. Kui kõik oleksid samsugused, oleks igav elada. Eraval-

duse poole ei tohiks ükski ametnik isegi kiigata. Näiteks peab Glikman vaele, kui trahvitakse inimesi, kes oma koduaeda korras ei hoiu. «Pole kellegi asi, mida inimene kodus teeb.»

TAUNIB POLIITIKAS PURITAANLIKKE ILMINGUID

Tööpäevadel maandab Leon Glikman tekkinud pingeid näiteks jõusaalis rassimise, ujumise ja looduses jalgrattaga sõitmisega, raamatute lugemise ja väärtfilmide vaatamisega. Nädalavahetusel ja puhkuse ajal laseb ta end lödvaks, ei ütle ära heast toidust ja kvaliteetsest alkoholist – tema lemmikud on uue maailma ja Iisraeli punased veinid ning Šoti viskid.

«Usun, et sellises vaba aja nautimises ei ole mitte midagi halba. Kahjuks on poliitikas tekkinud puritaanlikud ilmingud, nimetame näiteks Euroopa keskmisest tunduvalt kõrgemaid alkoholiaktsiise, mootorsõiduki ja väikelaeva juhtimisel üht maailma kõige madalamat lubatud alkoholisaldust veres, veiniga pikniku pidamise väärteoks tunnistamist ja muud sellisarnast,» räägib ta.

Maksukoormus on viinud sinna, et võrreldes näiteks Rumeenia ja Bulgaaria tavainimesega, keda peetakse meist vaesemaks, ei saa enamik eestimaalasi endale söögi-

“Ma ei ütle, et alati tuleb tõtt rääkida. Vale, mis kedagi ei kahjusta, on mõnikord paremgi.”